

Divines inspiracions

Aquest article detalla què va passar pel cor de sant Josepmaria el 2 d'octubre de 1928, i el camí que Déu ha preparat des de llavors per als seus fills.

01/02/2011

El 1931, el fundador de l'Opus Dei deixava per escrit, en els seus apunts íntims, què havia succeït durant el matí del 2 d'octubre de 1928, quan es trobava al carrer García de Paredes, de Madrid, participant en uns exercicis espirituals. Aquestes són les

seves paraules: « ***vaig rebre la il·luminació sobre tota l'Obra, mentre llegia aquells papers. Commogut em vaig agenollar, hi era sol a la cambra, entre xerrada i xerrada, vaig donar gràcies al Senyor, i recordo amb emoció les batallades del cloquer de la parròquia de N. Sra. de los Ángeles (...). vaig recopilar amb alguna unitat les notes, que fins llavors prenia*** » [1] . Aquesta anotació obre una finestra a la seva ànima alhora que posa en evidència la iniciativa divina d'allò que hi havia passat.

La llum que rep sant Josepmaria va ser una irrupció de Déu a la història. Déu segueix actuant al món, en el *hic et nunc* , en l'aquí i ara de la vida dels homes. L'Opus Dei és treball de Déu, *operatio Dei* . "Déu treballa", va insistir el Papa Benet XVI en el seu últim viatge a França, citant l'Evangeli de Joan. « **Així el treball dels homes havia d'aparèixer com**

una expressió especial de la seva semblança amb Déu, i l'home, d'aquesta manera, té capacitat i pot participar en l'obra de Déu en la creació del món » [2] . Sempre seguirà obrant Déu, present en la seva Església, transformant el món i convertint les ànimes. Com diu la quarta pregària eucarística, l'Esperit Sant va ser enviat des del Pare pel Fill per portar a la plenitud la seva obra en el món: *opus suum in mon perficiens*. **«Vaig rebre la il·luminació sobre tota l'Obra»** . El 2 octubre 1928 ja hi és present tot l'Opus Dei, encara que la llum del 14 febrer de 1930 farà entendre a sant Josepmaria que també les dones han de formar part de l'Obra. Tot i que la solució jurídica per als sacerdots no arribarà fins al 14 de febrer de 1943, el 2 d'octubre ja trobem el sacerdot: el primer sacerdot de l'Opus Dei és el mateix fundador. Neix l'Opus Dei a l'Església, Déu ha escollit un sacerdot per fundar-lo. Es tracta de proclamar

la crida universal a la santedat i a l'apostolat, el valor santificador del treball professional, fet el millor possible, quan es transforma en oració i servei als altres.

«Commogut em vaig agenollar». L'actitud del fundador reflecteix la seva fe. Agenollar-se és reconèixer que s'està davant del Misteri: una cosa que és sagrada i que, per tant, no ens pertany. Si aquest acte exterior va acompanyat d'una autèntica disposició interior, manifesta al mateix temps fe i humilitat. Només Déu és Déu. Tot ve d'Ell, compte, certament amb la nostra resposta generosa, però és Déu qui ens va triar i ens va estimar primer. Davant la seva bondat, neix espontàniament l'acció de gràcies: **«vaig donar gràcies al Senyor»**.

En el Nou Testament, el fet d'agenollar-se o de prostrar-se significa obediència, respecte. Així

actua el leprós davant Crist, i els deixebles a la barca, quan la tempesta va ser calmada. A Getsemaní, El nostre Senyor, de genolls sobre la roca dura, quan en la foscor tot just es distingeixen les oliveres, diu amb la força de l'amor un sí a la Voluntat del Pare. Jesús s'agenolla des de la humilitat de la seva voluntat humana, unida a la seva voluntat divina, amb un gest físic el simbolisme roman vàlid avui i ho serà sempre, per a totes les cultures. Amb encert s'ha subratllat que antigament es representava al diable sense genolls, ja que no té la força de Déu, no sap estimar: «la incapacitat d'agenollar-se apareix, per dir-ho així, com l'essència mateixa del diabòlic» [3] .

Al contrari de l'àngel caigut, els àngels en el Cel, miríades, canten les glòries de Déu. El 2 d'octubre de 1928, les campanes de l'església N. Sra. de los Ángeles, potser

convocaven al poble per reunir-se en assemblea, o senzillament marcaven les hores. Les batallades del cloquer de l'església ressonarien al cor de sant Josepmaria durant tota la seva vida. En aquest cor, el dia de la festa dels Sants Àngels Custodis, naixia la llavor de l'Opus Dei.

Amb visió de fe, després d'aquell matí, el fundador veia l'Opus Dei projectat en el temps i en l'espai. Què veia? Sobretot, les persones, una a una, moltes ànimes, «homes i dones de Déu, que aixecaran la Creu amb les doctrines de Crist sobre el pinacle de tota activitat humana" [4] .

Transmetre la llavor de l'Opus Dei és, abans que res, posar les ànimes en la proximitat de Déu, al costat de Jesucrist. I per dur a terme aquesta tasca és essencial un profund sentit de la filiació divina, de la qual sant Josepmaria serà eficaç herald al llarg de la seva vida: el batejat és fill de

Déu en Crist. En efecte, « *qui no se sap fill de Déu, desconeix la seva veritat més íntima, i manca en la seva actuació del domini i de la senyoria propis d'aquells qui estimen el Senyor per damunt de totes les coses* » [5] .

La mirada del fill de Déu penetra totes les professions honestes, estima el món nascut bo de les mans de Déu i abraça tota la humanitat, en una bella i original evocació. El treball neix de l'amor, la saviesa és la ciència de l'amor, santificar el treball és un art, camí vers Déu: una col·laboració apassionada amb Déu, que dóna sentit a la vida, i per tant seguretat, ja que Déu no ens abandona mai . Cadascú ha de ser mestre de santedat, també amb les seves misèries, i transmetre la fe amb un lliurament que deixa actuar la brisa suau de l'Esperit Sant, l'Esperit de Crist.

El centre de tota la història de la salvació és Jesucrist, Déu i home veritable: som el seu poble que, en l'Eucaristia, és convocat fent-se cos de Crist. A la Missa, l'Església ofereix a Crist, i s'ofereix, ahora es fa Església: Cos de Crist.

El mateix passa amb l'Opus Dei que, com li agradava dir a sant Josepmaria, és una petita part de l'Església [6] . L'esperit de l'Obra empeny a estimar a « ***servir l'Església i totes les criatures, sense servir-se de l'Església*** » [7] . Cada cristià porta amb ell, per dir-ho d'alguna manera, tota l'Església, la cohort celestial i els sants. Tots els sants, cada un d'ells, són nostres, des del bon lladre fins a santa Narcisa, dona equatoriana canonitzada per Benet XVI l'octubre de 2008. En els primers anys de l'Opus Dei, sant Josepmaria somia ja amb el món sencer.

El 2 d'octubre de 1928, quan sant Josepmaria veu l'Obra, acaba de celebrar la Santa Missa, per a la salvació del món. Amb el ritu penitencial i mitjançant moltes oracions del Cànon, ha manifestat, amb tota la seva passió de bon sacerdot que busca la voluntat de Déu, el desig de tenir un cor pur. No sap encara que serà un apòstol de la santificació de la vida ordinària, que recordarà a tantes ànimes que han d'oferir a Déu sacrificis espirituals d'olor agradable, units al sacrifici de la Missa, centre i arrel de la vida interior. S'ha fet present el Misteri de la Passió, Mort, Resurrecció i Ascensió de Jesucrist, assegut a la dreta del Pare.

En l'actualització del misteri pasqual, Crist s'ofereix sota les aparences del pa i del vi, fruits de la terra, de la vinya, i del treball de l'home. El pa ja no és pa, és el seu cos; el vi, la seva Sang. Jesús és realment i

substancialment present, com va ensenyar: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi*. El Cel ha baixat a la terra, ja s'anticipa la litúrgia celestial, el sopar de les noces de l'Anyell, com subratlla la forma ordinària del Ritu llatí, que afegeix: *Beati qui ad Cenam agni vocati sunt* . Sant Josepmaria va resar també llavors aquelles paraules que avui es troben en el Missal del Beat Joan XXIII: *Corpus tuum, Dómine, quod Sumpsi, et Sanguis, quem potávi, adhaéreat viscéribus meis*. El Cos i la Sang de Crist s'han fet íntims a aquest jove sacerdot de vint anys, que està a punt de veure l'Opus Dei.

Totes les nacions eren d'alguna manera en la Missa del fundador, que bé podia afirmar que, en cada Missa, « ***la terra i el cel s'uneixen per a entonar amb els Àngels del Senyor: Sanctus, Sanctus, Sanctus. ...*** »
[8] . Tota la creació, ja que el cel i la

terra són plens de la glòria divina
[9] .

El 2 d'octubre de 1928 el fundador va donar gràcies a Déu i es va posar a treballar. « ***Vaig recopilar amb alguna unitat les notes, que fins llavors prenia*** », va escriure. Encara que va considerar després, en la seva humilitat, que havia trigat a secundar la inspiració divina, sant Josepmaria va treballar molt. L'Opus Dei va ser així el fruit de la iniciativa divina i de la correspondència humana, una manifestació que l'Esperit Sant guia i santifica el seu poble: com ensenya el Concili Vaticà II [10] , Déu ha volgut que la seva Església prengué una renovada consciència de la crida universal a la santedat. Aquest és el nucli del missatge que sant Josepmaria havia rebut ja el 1928, i que els fidels de l'Opus Dei, compromesos en santificar el món des de dins,

busquen difondre amb la seva pròpia vida.

La festa litúrgica dels sants Àngels Custodis va començar a celebrar-se a Espanya i a França al segle V. El 1670, el papa Climent X la va estendre a l'Església universal, fixant la seva celebració al dia 2 d'octubre. Que Déu fes veure el fundador aquesta petita part de l'Església en la festa dels sants Àngels, sembla com una crida de la Providència a no perdre mai el punt de mira sobrenatural: hi ha molts àngels en el nostre camí, ens custodien executant les ordres del Senyor i beneint sempre, com recorda l'Escriptura Santa en textos que, el 1928, es llegien en la litúrgia de la Missa del 2 d'octubre [11] .

En aquest any marià que el Prelat ha establert per l'Opus Dei, l'acció de gràcies dels seus fidels i dels qui participen en els seus apostolats, es dirigeix a la Mare de Déu, el primer

opus Dei per raó d'excel·lència, com la va anomenar el Sant Pare Joan Pau II, durant una audiència concedida a Mons. Álvaro del Portillo en els primers dies del seu pontificat. Demanem a la nostra Mare del Cel que ens faci petits, humils, per omplir-nos de Déu.

G. Derville.

.....

[1] Sant Josepmaria, *Apuntes íntimos*, nn. 306, a A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, pp. 293.

[2] BENET XVI, *Trobada amb el món de la cultura al Collège des Bernardins de París*, 12 - IX -2008; cf. Jn 5, 17.

[3] JOSEPH RATZINGER, *L'esperit de la litúrgia*, Madrid, 2001, p. 218.

[4] Sant Josepmaria, Apuntes íntimos, nn. 217-218, a A. Vázquez de Prada, El Fundador del Opus Dei, vol. I, Rialp, Madrid 1997, pp. 380-381.

[5] Sant Josepmaria, Amics de Déu, n. 26.

[6] Cf. PEDRO RODRÍGUEZ, Fernando Ocáriz, JOSÉ LUIS ILLANES, El Opus Dei en la Iglesia, Madrid, 2001, p. 22.

[7] Sant Josepmaria, Converses, nn. 47.

[8] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 89.

[9] Cf. Missal Romà, Sanctus.

[10] Cf. Constitució Dogmàtica Lumen Gentium, n. 11.

[11] Cf. Ex 23, 20-23; Sal 91 (90), 11-12; 103 (102), 20-21.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/divines-
inspiracions/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/divines-inspiracions/) (11/08/2025)